

θέλον να συζητή με την Τζοκόντα, ή ψυχοπαθής όστις έκλεπεν, όπως άλλοι έφάνησαν ή έξυσαν άριστουργήματα της τέχνης εις διάφορα μοναστήρια, ή άλλοι έθνης φανατικός ζηλοτυπών την Γαλλίαν, διότι είχε τοιοῦτον θησαυρόν.

Έξορίσθη και ή ιδέα ότι εν γνώσει της Κυβερνήσεως άφηρομένη ή εικόνα, διά να άποσπάσῃ αυτή την προσοχήν του λαού από το Μαροκινόν ζήτημα.

Έλέγχθη ότι ή κλοπή έγινετο έξ επαγγελματικής αντίζηλίας να λείψουν τα παλαιά έργα διά να άρχίσουν να εκτιμώνται τα νεότερα. Άλλοι είπαν ότι ό κλέπτης θα είνε μελλοντιστής, όπαδός του Μαρινέτη.

Η κλοπή έγινετο μεταξύ της 7 1/2 — 8 1/2 το πρωί της Δευτέρας (8 Αιγούστου). Την κλοπήν άνεκάλυπεν εις φύλαξ. Είς μίαν γωνίαν ενός διαμερίσματος ενόρθη το πλάσιον και τό κρύσταλλον της εικόνας, με τό όποιον έχάτως είχαν περιβάλῃ την εικόνα διά τόν φόβον της καταστροφής. Μία μικρά θύρα πλησίον της αϊθούσης της Τζοκόντας ήτο πάντοτε άνοιχτή και άφύλακτος. Τό μουσεϊον εκλείσθη. Όταν ήνοιξε μετά τινας ήμέρας, άπειρον πλῆθος μετέβη διά να ίδῃ τόν κενόν χώρον όν κατείχεν ή Τζοκόντα έπῃγαν και μερικοί οί όποιοι δεν είχαν μεταβῇ όταν τό έργον έπῃρχε!

Η κλοπή της Τζοκόντας έθεωρήθη ως «έθνικόν πένθος». Έξεφράσθη ό φόβος μήπως επειδή ό κλέπτης δεν είνε δυνατόν να ποιήσῃ την εικόνα, κινδυνεύον να ανακαλυφθῇ, καταστρέψῃ τόν εὐθραστον ξύλινον πίνακα.

Η «Illustration» προσφέρει να μετοχή 40,000 φρ. εις έκείνον όστις θα φέρῃ την εικόνα. Ο Ροσεφόρ προτιμή όπως δόθη υπό του Κράτους άμνηστία εις όποιον την παρουσιάσῃ και 1,000,000 ως άμοιβή.

Η «Ματὲν» συνεισβλήθη την μάντιδα 'Αλβάμ, ήτις είπεν ότι οί κλέπται είνε δύο, εις γέρον και εις νέος.

Ο διευθυντής του Λούβρου κ. Ζμουλ έπαύθη προσωρινώς. Αί άνακρίσεις απέδειξαν ότι ή φροσύνη του Μουσείου ήτο έλλειπεστατή.

Η εικόνα* της Τζοκόντας θεωρείται ως τό έξοχώτερον έργον της ζωγραφικής του Λούβρου, όπως ή 'Αφροδίτη της Μήλου είνε τό άριστότερον της εν αὐτῇ γλυπτικής. Ο Λεονάρδος Δα Βίντσι ζωγράφησεν αὐτήν κατά τό 1500 εν Μιλάνῳ. Η έργασία του κατά τό σύνηδες, ήτο μακρά και έπιμελεμένη ήσολήθη επί 4 έτη και την άφῃκεν άτελή ως λέγουν τεχνικοίται τινές.

Τζοκόντα ήτο ή δόνα Μόνα Λίζα, περικαλλής σύζυγος του Φραγκίσκου τέτλ Τζοκόντο, Φλωρεντινού. Λέγουν ότι ήτο έρωμένη του ζωγράφου. Όταν έπόζαρεν ή Μόνα Λίζα, ό Λεονάρδος συνήθριζε μουσικούς και γελοιοποιούς, να εν τη φαιδρῇ αὐτῇ συντροφίᾳ έχει τό μονότον του ζωηρόν τό βλέμμα, μεδίαμα εὐχαρί και εκφραστικόν φνωγωνισμόν. Η εικόνα αὐτή περιελθούσα εις την κατοχήν του συζύγου της Μόνας, έπωλήθη κατόπιν αντί 15,000 λιρών κατά τό 1510 εις τόν Φραγκίσκον τόν Α'. Τό κεφάλαιον αὐτό. άνατοκίζόμενον, φθάνει σήμερα περίπου τα 45 εκατομμύρια. Έκτοτε από άνακτόρον εις άνακτόρον, διότι περιήλθεν εις την ιδιοκτησίαν του Βασιλέως, κατέλιξε κατά την Παλιόδοθωσιν εις τό Λούβρον.

Τό ανεξιχνίαστον βλέμμα και τό αντιμετώδες μεδίαμα της Τζοκόντας ένέπνευσαν μυθιαστοριογράφους και απέτέλεσαν τό άπαράμιλλον θέλητρον της εικόνας, ήτις θεωρείται ή τεχνικώτερα προσωπογραφία του κόσμου. Τό περιεργόν είναι ότι πρό τινων ετών από την συλλογήν Νογκόν εκλάπη τό τελειότερον αντίγραφον της Τζοκόντας, έργον σύγχρονον του Λεονάρδου Δα Βίντσι.

Νεώτερον τηλεγράφημα άνήγγειλε ότι συνελήφθησαν δύο άτομα ταξιδεύοντα επί αυτοκινήτου εις Λεόν της 'Ισπανίας και φέροντα την Τζοκόνταν και ότι ισχυρίζονται οί συλληφθέντες ότι δεν είνε ή πρωτότυπος εικόνα της Τζοκόντας. Άλλά και ή είδησις αὐτή διεφύεσθη.

Γ. Μαρκοράς

Απέθανεν εν Κερκύρα τῇ 28 Αιγούστου ό γηραιός ποιητής Γεράσιμος Μαρκοράς. Η κηδεία του έγινετο μεγαλοπρεπής, ό δέ Λῆμος Κερκύρας κατέθεσε στεφάνον. Επιδρυμά του μεταστάνας δεν άπεδόθησαν αί εις τό παράσημόν του γενομισμένα τιμά.

Ο Μαρκοράς γεννήθη εν Κεφαλληνίᾳ τῷ 1826. Ο πατήρ του έχρημάτισεν επί 'Αγγλικῆς προστασίας πρόσδρος του άνωτάτου δικαστικού συμβουλίου και άρχων της Παιδείας, μετά δε την ένασιν βουλευτής Κερκύρας. Ο Γεράσιμος Μαρκοράς έξεπαιδεύθη εν Κερκύρᾳ εν ήλικίᾳ 23 ετών μετέβη εις 'Ιταλίαν προς σπουδήν της νομικής, αλλά μετά διετίαν άνακληθείς υπό του πατρός του έπεράτωσε τās σπουδās του εν τῇ 'Ιονίῳ 'Ακαδημίᾳ. Κατέγινετο πάντοτε εις φιλολογικās μελέτας. Φίλος και μαθητής του Σολωμού, όν ήκολούθησεν εν τῇ ποιήσει. Ητο εις τών γνησιωτέρων αντιπροσώπων της 'Ιονίου ποιητικῆς σχολῆς.

Ο Μαρκοράς έγραψε άρκετά ποιήματα λυρικά και τινα σατιρικά. Τα έργα του έχουεν εκδοθῇ εις δύο τόμους, όν ό εις επιγράφεται «Ποιητικά έργα» (1890), ό δέ «Μικρά ταξείδια» (1898). Εκ τών ποιημάτων του τό άνώτερον είνε ό «Όρκος», όστις και κατέστησε γνωστόν τόν ποιητήν. Ο «Όρκος» είνε έκτενές επικολυρικόν ποίημα, γραφέν τῷ 1867 και δημοσιευθέν τῷ 1875, εμπνευσθέν εκ της ήρωϊκής τραγωδίας του 'Αρκαδίου της Κρήτης. Περί του ποιήματος τούτου έγράφησαν εν Εὐρώπῃ εὐμενές κρίσεις, έχάτως δε διαπρεπῆς Εὐρωπαίος κριτικός τό απέκρίσε ισάξιον τών Βιργιλιακῶν έπόν. Ο Βασιλικός ύμνος, όστις έμελοποιήθη υπό του Μαντζάρου, έγράφη υπό του Μαρκορά.

Ο θανών ποιητής ήτο πλουσιώτατος, καίτοι δε κατὰ λευκος έφάνετο ζωηρότατος. Έζησε πάντοτε εν Κερκύρᾳ, απέφειγε δε τόν κοσμικόν θόρυβον διατρέβων εις την έξοχικήν του έπαύλιν.

★

Ως θρίαμβος της επιδόσεως της γυναικός εις τās Καλās τέχνας έθεωρήθη ή βράβεσις εις τόν έφρετινόν διαγωνισμόν διά τό μέγα βραβείον της Ρώμης εν τῇ γλυπτικῇ της δεσποινίδος Λουκιανῆς Heunelmanns, ήλικίας 30 ετών.

Η βραβευθείσα έδίδαξε τό σχέδιον εις δημοτικά σχολεία τών Παρισίων. Είνε ή πρώτη φορά καθ' ήν γυνή λαμβάνει τό βραβείον της Ρώμης.

Εις την άρχιτεκτονικήν τό πρώτον βραβείον έλαβεν ό Έρρίκος Huygh.

* Όρα «Πανακοθήκη», τόμ. ΙΑ', σελ. 54.